

Renata Guzik ukończyła w 1993 z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Krakowie, w klasie fletu prof. Zbigniewa Kamionki. W 2002 ukończyła studia podyplomowe w klasie fletu prof. Elżbiety Gajewskiej-Gadziny w Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie. W 2012 r. odbyła staż w Pôle Supérieur d' Enseignement Artistique de Paris, w klasie fletu prof. Michela Moraguèsa. W 2013 roku uzyskała stopień doktora w Akademii Muzycznej w Krakowie (praca doktorska pod kierunkiem prof. Barbary Świątek-Żelaznej). Swoją edukację uzupełniała na kursach i warsztatach, m.in. u Ricardo Kanji (interpretacja muzyki dawnej) w Krakowie (1993-95), Wila

Offermansa (interpretacja muzyki współczesnej) w Géne (Belgia-1994) oraz w Sayolonga (Hiszpania-2012), Kathrin Lukas w Dartington (Anglia-1996), Jerzego Mrozika w Dusznikach (1997), Janosa Balinta w Warszawie (2001), Nicolo Mazzantiego (gra na flecie piccolo) w Krakowie (2012). Jest współzałożycielką grupy Ara Ensemble, wykonującej muzykę współczesną. Nagrała z tym zespołem płytę CD dla Edmonton Composers' Concert Society in Canada (2006). Uczestniczyła w licznych festiwalach i sympozjach promując i prawykonyując utwory kompozytorów zarówno polskich jak i zagranicznych. Koncertowała w takich krajach, jak: Polska, Holandia, Szwajcaria, Niemcy, Dania, Francja, Czechy, Grecja oraz Korea Pd. Od 2004 jest członkiem Tatrzańskiej Orkiestry Klimatycznej w Zakopanem. Od 2016 roku prowadzi klasę fletu na stanowisku adiunkta w Akademii Sztuki w Szczecinie.

Sławomir Kokosza ukończył Akademię Muzyczną w Krakowie w klasie fortepianu dr hab. Mariusza Sielskiego w roku 1999. Od 2000 r. pracuje jako nauczyciel fortepianu i akompaniator w klasie śpiewu w Zespole Szkół Muzycznych w Tarnowie. Prowadzi aktywną działalność koncertową jako solista i kameralista. Od drugiego roku studiów jest członkiem grupy Ara Ensemble wykonującej muzykę współczesną. Zespół otrzymał nagrodę specjalną na V Międzynarodowym Konkursie Młodej Kultury w Düsseldorfie w 1999r. Wraz z zespołem nagrał płytę wydaną

w Kanadzie w 2006 roku, poświęconą współczesnej muzyce kanadyjskiej. Na płycie znalazły się utwory kompozytorów związanych z Edmonton Composers' Concert Society.

Brał udział w Festiwalu i Seminarium muzyki polskiej i amerykańskiej „Write and Play” w Krakowie (2000 i 2002), Dniach Muzyki A. Panufnika (Mangha 2001), obchodach 120-lecia Akademii Muzycznej w Krakowie (Aula Florianka 2008), Festiwalu Warszawska Jesień (2008). W 2011r. prezentował na Festiwalu Art Dimentions w Seulu (Korea Pd.) utwory polskich i koreańskich kompozytorów. W 2014 r. brał udział w Festiwalu aXes, który był zorganizowany w Akademii Muzycznej w Krakowie. W kwietniu 2015 roku wykonał partię fortepianu i piano Carrillo w VI Symfonii Macieja Jabłońskiego z orkiestrą NOSPR w Katowicach. Na swoim koncie ma liczne prawykonania utworów kompozytorów współczesnych.

PIOTR PERKOWSKI (1901-1990)

Intermezzo (Sonet romantyczny) na flet i fortepian zostało napisane w 1954 roku. Prawykonania dokonała prof. Elżbieta Gajewska-Gadzina. Utwór traktowany jest wokalnie. Partia fletu to quasi recitativo z wieloma punktami zwrotnymi oraz załamaniem dynamicznymi, które mogą sugerować przerywanie myśli lub wspomnień. Tempo rubato daje wykonawcy swobodę w interpretacji wypowiedzi oraz cieniowaniu emocji, od łagodnego śpiewu po krzyk rozpacz i pogodzenie się z losem, być może osobistą tragedią. Partia fortepianu nie jest rozbudowana ma raczej charakter dopełniający. Fortepian jakby słuchał opowiadanej przez flet historii, komentując i dopowiadając, jest wsparciem dla interlokutora.

LESZEK WISŁOCKI (*1931)

10 Preludiów na flet i fortepian powstało w 1977 roku i dedykowane zostały flecistce Filharmonii Wrocławskiej Wandzie Balcar, która tego samego roku wraz z kompozytorem dokonała prawykonania w Muzeum Architektury we Wrocławiu.

Utwór składa się z 10 części o różnym charakterze od śpiewnych, balladowych, quasi jazzowych po pełne wigoru, wykorzystujące najwyższy rejestr fletu, rytmiczne, przypominające polskie tańce. Odnajdziemy także reminiscencje barokowych technik fugato czy śpiewność chopinowskich mazurków i walców. Kompozytor pragnie przypomnieć, że sztuka komponowania musi zasadać się na dobrych podstawach jakie pozostawili nam dawni mistrzowie.

ADAM WALACIŃSKI (1928-2015)

Dichromia per flauto e pianoforte została dedykowana w 1967 flecistce prof. Barbarze Świątek-Żelaznej, która dokonała prawykonania z pianistą prof. Adamem Kaczyńskim. W komentarzu do utworu autor nakreśla zasady interpretacyjne. *Rytmiczna artykulacja utworu jest swobodna. Czas trwania poszczególnych grup dźwiękowych jest wyznaczony proporcjami graficznymi, podanymi tempami i elementami notacji tradycyjnej, winien być jednak zawsze zrozumiany jako „a piacere” i może podlegać różnym modyfikacjom.* Autor zwraca uwagę na dwa kolory różnych brzmieniowo instrumentów. Mieszając barwy tworzy paletę nowych współbrzmień.

MICHAŁ GRONOWICZ (*1986)

Sonata per flauto alto e pianoforte (2018) została dedykowana Renacie Guzik, która jako wykonawczyni muzyki współczesnej zainteresowała kompozytora fletem altowym i jego możliwościami barwowymi. Kompozytor zastosował w utworze wiele współczesnych technik fletowych takich jak: mikrotonowość, pizzicato, język klin (Tongue Ram), szumy oraz zmiany artykulacyjne. Również w partii fortepianu znajdują się niekonwencjonalne środki jak np.: stukanie opuszkami palców albo uderzanie pałką w ramę instrumentu. Autor nawiązuje środkami formalnymi do sonat w stylu rokoko przy zastosowaniu współczesnego języka muzycznego. W wykonaniu utworu bardzo istotna jest kontrola nad jakością i barwą dźwięku zarówno fletu jak i fortepianu, które w wielu momentach tworzą jakby jeden grający instrument.